

«Μαγεμμένον Τριαντάφυλλον» τοῦ Σοῦμαν, «Ἡ διάβασις τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης» τοῦ Σοῦμπερτ, «Τὰ τοιγάρκικα τραγούδια» τοῦ Μπράμς, οἱ «Ψαλμοὶ τοῦ Δαυὶδ» καὶ πλήθος μικρῶν ἑσμάτων.

Ἐπίσης ἐν τῶν σπουδαιότερων καὶ δυσκολοτέρων μουσικῶν μαθημάτων, τὴν συμφωνικὴν μουσικὴν (musicque d'ensemble) ἐδίδαξεν ὁ κ. Κάρλος Μπέμμερ τόσοσ καρποφόρος, ὥστε κατορθώθη νὰ προταγωνισθῆσιν καὶ εἰς τὸ μάθημα τοῦτο τὸ Ὁδεδὸν Λόττινερ.

Ὁ κ. Μπέμμερ εἶνε μοναδικὸς διὰ τὴν ἐκγύμνασιν τῶν ὁρατορίων, ἢ ἐκτέλεισι τῶν ὁποίων συντελεῖ τὰ μέγιστα καὶ εἰς τῶν μαθητῶν τὴν μόρφωσιν καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ μουσικοῦ αἰσθήματος τοῦ κινουῦ.

Ἡ κ. Λόττινερ ἀπὸ 26 ἐτῶν διαμένουσα ἐνταῦθα, διετέλεσεν ἐπὶ ὀκταετίαν καθηγήτρια ἐν τῷ Ὁδεδῷ Ἀθηνῶν καὶ ἐν τῷ Ἀρσακείῳ. Πρὸ 11 ἐτῶν ἔδουσε τὸ ὁμώνυμον Ὁδεδόν. Ἐσπούδασεν ἐν Μονάχῳ ὑπὸ τοῦς διασημοῦς καθηγητὰς τοῦ κλειδοκυμβάλου Baermann καὶ Hans von Bülow.

★

Ἡ δεσποινὶς Ἑλλῆς Καλογεροπούλου ἐνεφανίσθη ὑπὸ τὸ ὄνομα Speranza Calo εἰς τὰς μεγάλας συναυλίας Λαορμέ. Ἐψαλε μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν τὸ Ὀρεινὸν τῆς Ἰφιγενείας ἐν Ταύροις.

★

Ἡ κ. Παπαδιαμαντοπούλου (Ρεβέκκα) μετὰ τοῦ παρεπιδημοῦντος βαθυφώνου κ. Καραβία ἔδωσαν συναυλίαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὁδεδίου, καθ' ἣν ἀμφοτέρων τὸ ἐκλεκτὸν τάλαντον ἐξετιμήθη. Ἡ Ρεβέκκα εἰς τὴν «Φλόρα Μιράμπιλις» τοῦ Σαμάρα καὶ εἰς τοὺς «Παληάτους» ἔδειξε ὄλην τὴν δροσερότητα τῆς φωνῆς, ἀλλὰ καὶ τεχνικὰς διακρίσεις, ὃ δὲ κ. Καραβίας ἔδωκε ἀσθενεῖς εἰς τὴν ἄρια Freischütz τοῦ Веber καὶ εἰς τοὺς Ὀδγνρότους (Pif-paf). Ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης ἐδόνησε βαθυτάτα τὴν αἴθουσαν μὲ τὴν πλάτυτάτην καὶ βαρῦτην φωνὴν του. Ἐν δυαδίᾳ ἐψάλλησαν μέρη τῆς «Μινιὸν» καὶ τῆς «Τζοκόνδας» ἁρμονικώτατα. Ἐυχαριστῶς πληροφοροῦμεθα διὰ τὰ συνεργασθῶν ἀμφοτέρων ἐν τῷ κροσοφορμένῳ μελοδραματικῷ θιάσῳ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ κ. Σαμάρα, εἶνε δὲ ἀρκετὴ ἐγγύτης περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ νέου Ἑλλ. μελοδράματος ἢ συμμετοχῆ τῆς κ. Ρεβέκκας καὶ τοῦ κ. Καραβία.

★

Ἀρχαῖα ὄργανα. — Ἀλημονήτους ἐντυπώσεις ἀφήκαν οἱ τέσσαρες βιολιστὰ καὶ ἡ κλαβεσενίστα κατὰ τὰς τρεῖς ἐμφανίσεις των ἐν τῷ Βουλικῷ θεάτρῳ καὶ τῷ Ὁδεδῷ, οἱ ἀποτελοῦντες τμήμα τῆς ἐν Παρισίοις «Ἐταιρείας τῶν παλαιῶν ὀργάνων» Ἡτο πρῶτον ἀλλὰ καὶ ἡδύτατον τὸ ἄκουσμα ὀργάνων τὰ ὅποια δὲν ὑπάρχον πλέον καὶ ὅμως δίδουν τόσοσ ἁρμονικούς, αἰσθηματικούς ἤχους. Τέσσαρα βιολία περιεργα εἰς σχῆμα, εἰς ἀπόδοσιν ἤχου καὶ εἰς χόρδον, μεσαιωνικῆς ἐποχῆς, καὶ ἐν κλειδοκυμβάλῳ clavicin λεγόμενον—εἶδος πιάνου καὶ οἴτερ—μὲ διπλὴν σειρὰν πλήκτρων ἐφ' οὗ ὑπερόχος παίζει ὁ κ. Πατόρνι, ἐξετέλεσαν ἀμέμπτως μὲ ἀπαράμιλλον λεπτότητα καὶ ποιητικωτάτην εὐνοησίαν συνθέσεις ἀπαλὰς, ὄνειρώδεις ἀγνώστων Γάλλων μουσουργῶν τοῦ 15^{ου}, 12^{ου} καὶ 11^{ου} αἰῶνος, τοῦ Μοντεκαίρ (1666—1737), τοῦ Νικολέϋ, τοῦ Ἀζιόλι, τοῦ Μπροϋνι. Ἰδίως ἡ ἐκτέλεισι τοῦ κοσέρον εἰς la majeure τοῦ Ἀζιόλι (1769—1832) εἰς τὴν viole d'amour—14χόρδον μεγάλου βιολίου—ὑπὸ τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Ἐταιρείας κ. Henri Casadesus ὑπερήρως.

Ἡ «Ἐταιρεία τῶν παλαιῶν ὀργάνων» ἰδρύθη τῷ 1901. Τὰ ὄργανα εἶνε quinton—viole d'amour—viole de gambe—basse de viole. Ἡ γλυκύτες τῶν ὀργάνων αὐτῶν, καὶ τι ὡσὰν παράπονον καὶ ὡσὰν ἀγάπη, εἶνε μοναδική. Ὅπου καὶ ἂν ἐνεφανίσθησαν οἱ καλλιτέχναι τῆς Ἐταιρείας, ἐν Βελγίῳ, Ἀγγλίᾳ, Γερμα-

νίᾳ, Ρωσίᾳ κλπ. ἐπενομήθησαν ζωηρῶς. Ὁ Η. Casadesus, παλαιὸς soliste τῶν συναυλιῶν Golonne, εἶνε ἕξοχος καλλιτέχνης. Ἡ κ. Πατόρνι εἶνε ἡ ἀρίστη τῶν ὀλιγίστων ἄλλως τε κλαβεσινιστριῶν. Διακρίνεται διὰ τὴν virtuosité μεθ' ἧς παίζει.

★

Σύνδεσμος συντακτῶν. — Αἱ δύο μουσικοφιλολογικαὶ προεσπερίδες ἃς ἔδωσαν κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ὁ «Σύνδεσμος τῶν Συντακτῶν» συνεκέντρωσαν ἐκλεκτὸν κόσμον. Κατὰ τὴν πρώτην, καθ' ἣν παρίστατο οἱ πρῶ-

Δ. Βρατσάνος

κηπες Ἀνδρέας καὶ Χριστόφορος, ἢ κ. Ἀλεξάνδρα Δ. Βρατσάνου μὲ τὸν κ. Β. Ζήνωνα ἐπαίξαν τὴν διαλογικὴν ἠθογραφίαν τοῦ Ἐρρίκου Λαβρτάν «Ὁ ἀργυρπὸς νιδός» μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν. Ἡ κ. Βρατσάνου, ἣτις δὲν εἶνε πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἐμφανίζεται ἐπὶ σκηνῆς, ἐπαίξε

μὲ πολλὴν φυσικότητα καὶ χάριν, κατεχειροκροτήθη δὲ εἰς τὸν διάλογον τοῦ ἰδίου Λαβρτάν «Ἐπειτα ἀπὸ χρόνια» ἐν τῷ ὁποίῳ δύο ἀπόμαχοι τῆς σκηνῆς Λίτσα (Κυρία Βρατσάνου) καὶ Βαλέριος (Δῆμος Βρατσάνος) διὰ προεσπεποιημένης παρεξηγήσεως ἐν ὄρωσιτάτῳ καὶ χαριτωμένῳ διαλόγῳ λογομαχοῦν, διασαλεύεται ἡ συζυγικὴ γεροντικὴ ἁρμονία, ἕνα ἀποκαλυπτομένης τῆς πλάτης ἐπανέλθουν εἰς τὴν πόλιν τῆς ἐστίως, ἡ ὅποια ἀναδίδει γλυκὴ θάλπος.

Εἰς τὰς προεσπερίδας μετέσχον αἱ δεσποινίδες Γεννάθη καὶ Κορομηλὰ αἱ ὅποια ἐψαλλον μὲ τέχνην καὶ αἰσθητικὴν ἁρμονίαν (ἄρα), ὁ κ. Μπουσινι-τούνη (βιολίον) καὶ ἐν τμήμα τῆς Ἀθηναϊκῆς μαγδολινάτας.

Ἡ ἐν τῷ «Συνδέσμῳ τῶν Συντακτῶν» παρατηρηθεῖσα ἐφέτος καλλιτεχνικῆ ζωὴ ὀφείλεται πρὸ παντὸς εἰς τὴν ἀκαταπόνητον δροσίαν τοῦ Διοικοῦντος συμβούλου καὶ φιλιτάτου συναδέλφου κ. Δήμου Βρατσάνου, ὅστις κατώρθωσε, ἅτεν τινὸς ἐνισχύσεως, νὰ καταστήσῃ τὸ ἐντευκτήριον τοῦ Συνδέσμου κέντρον ψυχαγωγικόν, μὲ τὴν παρέλασιν ἐκλεκτῶν τάλαντων ἐν τῇ μουσικῇ καὶ τῷ θεάτρῳ.

★

Εἰς Παρισινὰς αἰθούσας κάμνει μεγάλην ἐντύπωσιν μία Ἀμερικανὶς, προικισμένη μὲ πρωτοφανῆ διπλὴν φωνήν.

Ἡ μὲ Λωροθέα Τογιὲ κατορθώνει νὰ τραγουδῆ ἐξ ἴσου κατὰ μὲ φωνὴν πρῆμα καὶ μὲ φωνὴν σοπράνο καὶ ἐπὶ πλέον δύναται νὰ συγχρονίσῃ τὰς δύο φωνὰς εἰς ἁρμονικὴν δυωδίαν.

Τοιοτοτρόπως ἐψαλλε πρὸ ἡμερῶν τὴν δυωδίαν τῶν «Παληάτων» πρὸ ἀκροατῶν καταπλήκτων διὰ τὸ ἀπίστευτον γεγονός.

★

Ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὁδεδίου Ἀθηνῶν ἐδόθη συναυλία μεγάλης ἐπιτυχίας. Ἡ ὀρχήστρα ἐξετέλεσε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Roi d' Ys τοῦ E. Lalo (1823—1892). Ὁ Roi d' Ys παρεστάθη τὸ πρῶτον τῷ 1888. Ἡ ἐπιτελεσθεῖσα εἰσαγωγή εἶνε ἐξόχως ἀναπτύξιος καὶ μὲ λαμπρὰν ἐνορχήστρωσιν, ἀποτελοῦσα συμφωνικὸν ποίημα μεγάλης ἀξίας.

Εἶνε συντεθειμένη ἐκ τῶν κυριωτέρων θεμάτων τοῦ